

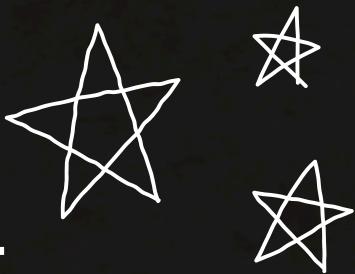
FII INDEPENDENT NU DEPENDENT

Inexplicabila logica a vietii mele

Jurnalul unei adolescente ce a cazut în negura
dependenței

29 aprilie

Nu mi vine să cred că am ajuns să recurg la asemenea metoda.
Cine mai are un jurnal în ziua de azi? Însă, nu mai suport.
Vreau să vorbesc cu cineva, dar nimeni nu mă înțelege, nu mă
ascultă, nu mă ia în serios. Încerc să vorbesc, dar mi se spune
doar "Ți-e rău de la atâta bine" și de la un timp mă
întreb... Oare mai are sens să trăiesc?

2 mai

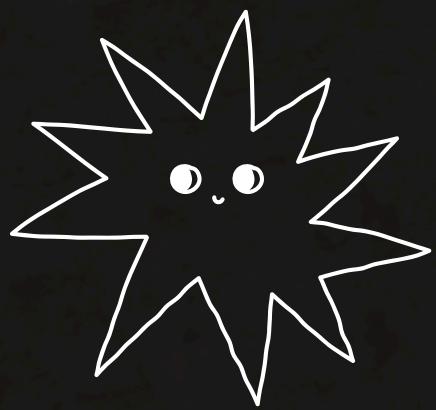

Astăzi a fost o zi grea la școală. Testul la matematică m-a epuizat complet. Mama a fost supărată că nu am luat 10 și, ca de fiecare dată, îmi spune că sunt inutilă. Iar tata, ca de obicei, nici nu s-a obosit să mă întrebe cum a fost. De ce trebuie să fie totul aşa de dificil? În seara asta, după ce am încercat să îmi termin temele și nu reușeam să mă concentrez deloc, am cedat. Am luat din nou pastila aia. Măcar aşa mă simt puțin mai bine, măcar pentru câteva ore...

3 mai

Nu știu cum să mai fac față. Are sens să mă complic atât? Mama nu vede cât de greu îmi este, doar note, note și iar note. Tata, în schimb, nici nu pare să îi pese. Încep să simt că asta e singura mea scăpare, singurul mod în care pot să mă liniștesc, să uit de tot ce mă apasă. Am încercat azi ceva nou, ceva mai tare. M-am simțit complet ruptă de realitate, ca și cum nimic din ce mă rănește nu ar mai exista.

5 mai

Îmi amintesc când a început totul. Era acum câteva luni, când am mers la o petrecere. Mă simteam atât de epuizată de la școală și de la certurile constante dintre mama și tata. Un băiat de acolo mi-a dat o pastilă, mi-a spus că mă va face să mă simt mai bine, mai relaxată. Am luat-o fără să mă gândesc prea mult. A funcționat... pentru câteva ore, nu m-am mai gândit la nimic, nu am mai simțit durerea. După aceea, totul a fost mult mai ușor de suportat... până când n-a mai fost. Și de atunci... tot iau. Nu înțeleg de ce toți zic că nu îți fac bine, pe mine chiar mă ajută. Oricum, nu voi fi dependentă, nu cred în asta.

7 mai

Am dormit toată ziua, nu am avut energie nici măcar să mă dau jos din pat. Școala devine un coșmar. Profesorii au început să observe că ceva nu este în regulă. Mi-a fost greu să ascund totul, dar cui îi pasă? Am luat din nou, de data asta pentru a mă trezi. Funcționează pentru un timp, dar apoi totul devine și mai gri, și mai fără sens. Mama și tata au început să se certe din nou. Nici nu au observat că nu mă simt bine.

10 mai

E atât de greu... Nu mai suport presiunea. Nu mai suport să fiu mereu comparată cu alții, mereu judecată. Am stat toată noaptea cu telefonul în mână, încercând să mă concentrez pe teme, dar nu am reușit. Tot ce am putut face a fost să iau încă o doză. Mă ajută să mă detășez, să nu simt durerea. Nu știu cât timp mai pot continua așa, dar ce altă opțiune am?

12 mai

Azi am mers iar pe pod. E locul meu preferat. E ceva linișitor în faptul că stau acolo, deasupra mașinilor, departe de tot ce mă apasă. Consider că viața este destul de anotă, însă acolo e diferit. Îmi place cum vântul îmi trece prin păr, cum totul pare mai mic de sus și faptul că mă face să mă simt invizibilă este atât de calmant. Fără critici, comparații, certuri. Mama m-a văzut într-o zi și a intrat în panică. M-a dus la psiholog după aceea. A zis că nu sunt bine și că am nevoie de ajutor, dar n-a funcționat. Am spus ce voiau să audă, dar în interior... tot nimic și am preferat să fug departe de toți.

15 mai

Nu mai pot doar cu pastile. Nu mai simt nimic. Azi... azi am încercat heroină pentru prima dată. M-am injectat. A fost... ciudat la început, dar apoi, a fost ca și cum totul s-a oprit. Nu mai erau gânduri, nu mai era durere, doar liniste. M-am simțit liberă pentru prima dată de mult timp. E groaznic, știu, dar în același timp... e singura dată când mă simt bine cu adevărat.

18 mai

Am fost la școală azi, dar nu m-am putut concentra deloc. Mă simteam obosită, iar când am ajuns acasă, am luat din nou. Am început să mă întreb dacă asta e viața mea acum – doar o succesiune de momente pierdute în ceată. Mi-e frică, dar în același timp, mi se pare că nu mai contează. Nimeni nu vede cât de mult mă lupt să supraviețuiesc și în minte îmi tot vine întrebarea: "Are rost să mai trăiesc?"

23 mai

Am avut o discuție dură cu mama azi. Mi-a spus că sunt lenesă, că nu mă străduiesc destul. Dacă ar ști ea cât de greu este să mă ridic dimineața, să mă duc la școală, să fac față tuturor lucrurilor care par să se prăbușească peste mine... Nu aş mai putea să fac față fără droguri. Le urăsc, dar în același timp, am nevoie de ele. Am nevoie de ele ca să scap de tot ce mă apasă. M-am injectat din nou, și de data asta a fost... și mai intens.

27 mai

Azi nu știu ce s-a întâmplat. E cetos. Capul îmi e greu nu mă simt bine. Az i nu știu ce s-a întâmplat. E cetos. Capul îmi e greu nu mă simt bine. M-am... am fost la școală? Nu stiu. Nu mai contează... nu contează nimic. Sunt doar... goală. Am luat mai mult decât... de obicei? Sau poate nu? E totul... e doar un amestec de zgomote, de voci. Am vrut doar să scap de tot. Dar acum nu mai știu. Poate să dorm, să dorm, să uit...

30 mai

Nu mai pot să țin jurnalul. Mă doare tot. Să scap?
Dar nu știu totul e prea încâlcit. Mama tata unde
sunt? Nu mai contează nimic. Azi a fost...nu mai
știu... Sunt doar pierdută...

DRAGĂ MEA,

Te-ai dus, și durerea este insuportabilă. Îmi pare atât de rău, că n-am reușit să te salvez. Am văzut că ceva nu era în regulă, dar nu am știut cât de grav era. Nu am știut cât de mult suferăi și cât de adânc te afundai.

Te-am văzut pe acel pod și am încercat să te ajut, te-am dus la psiholog, dar nu a fost suficient. N-am fost acolo cum trebuia, nu tă-am ascultat strigătul de ajutor așa cum ar fi trebuit. În ultimele zile, am simțit că te îndepărtezi tot mai mult, dar m-am mintit că lucrurile se vor rezolva, că vei fi bine.

Acum, este prea târziu. Am pierdut cel mai prețios lucru din viața mea. Îmi doresc să pot întoarce timpul, să te iau în brațe și să-ti spun că te iubesc, că sunt aici pentru tine, că nu trebuie să treci prin asta singură. Dar nu mai pot face asta.

Te rog să mă iertă. Te rog să mă iertă că nu am fost mama de care aveai nevoie. Durerea mea este de neimaginat, și niciodată nu o să pot trăi cu adevărat știind că nu am fost capabilă să te ajut, să te salvez.

Ești și vei fi mereu în inima mea, draga mea fetiță. Sper că acolo unde ești acum, ai găsit pacea pe care nu ai avut-o aici.

Cu dragoste eternă,
Mama

SCURTMETRAJUL INTREG